

keik muud immelikkud asjad olli ärrawaatnud, siis läks temma ka senna koli, kus tummid õppetakse, ja kus neid monni jadda on kokko korjatud.

Kül se on üks ütlematta suur waew, enne kui need lapsed, mis jubba nenda Ma peäle on süündinud, et nemmad ei sa kuulnud egga rägitud, — ommeti hakkawad kirjutust kätte sama, ja täh- tede läbbi teine teisele ommad süddame mõtted üllendama.

Sesamma maalt tulnud õppetaja, tahtis teada, kas nad Jummal saanast ka monda tundmist sanud?

Tummiide koolmeister ütles: „Kirjotage üks küsümüne kridiga senna müsta taawli laua peäle, siis nemmad kirjotawad wastust selle alla.“

Esimenne küsümüne olli: „Kes on sedda mailma leitud?“

Üks tum astus ette, kirjotas alla: „Alg- misjes löi Jummal taewast ja maad.“

Teine küsümüne olli: „Mikspärrast on Kris- tus mailma sisse tulnud?“

Tum kirjotas alla: „Ustaw on se sanna, ja keige wastowõtmiöse wäärt, et Kristus Jesus mailma sisse on tulnud, pattused õnsaks teggema.“

Kolmas küsümüne olli: „Mikspärrast on sind nenda kurdiks ja keletumaks lodud?“

Tum kirjotas alla: „Tõest, Jõsa, sest se on nenda sinno mele pärrast olud.“ Matt. 11, 26.

Oh teie, isjad ja emmad, siin meie maal, kes teie monnikord ka muudo ja omma ennese laiskusse pärrast ütlete: „Minno laps on nenda rummalaks jubba lodud, et ta ei sa ramatut pähhä!“ Mis teie sest arwate, kui Inglise- loma kolist tummid wiimselt „istuwad laudas Abraami, Isaki ja Jakobiga taewarikis;“ — ja teie ning teie laste wasto saab se sanna kulutud: „Minna ei olle teid ellades tummid, tagganege minnust ärra!“

Sedda rasket sanna kuulmaist hoidko meid keiki Se, kel ep olle mitte hea meel pattuse sur- mast, waid et ta peab pattust pöörma, ja ellama.

Õppetuse kõnne.

1. Babberi leht.

Üks naene sõitis möda küllasid, wannad